

„Modlitba musí zapúšťať korene v duši.“

Pravej modlitbe, ktorá
absorbuje celého človeka,
neprispeva natoľko samota
púšte ako vnútorná
sústredenosť. (Brázda, 460)

6. júl

Cesta, ktorá vedie k svätosti, je cesta
modlitby. A tá musí pomaly a
postupne zapúšťať v duši korene, ako
malé semienko, z ktorého neskôr
vyrastie košatý strom.

Začneme s ústnymi modlitbami, ktoré mnohí z nás opakujú už od detstva. Sú to úprimné a prosté vety, adresované Bohu a jeho Matke – našej Matke. Ešte stále každý deň, nielen občas a zo zvyku, ráno a večer obnovujem svoje odovzdanie sa, ktoré ma naučili moji rodičia: Pani moja a Matka moja, celý sa ti ponúkam. A na dôkaz svojej synovskej lásky ti v tento deň zasväcujem svoje oči, svoje uši, svoj jazyk, svoje srdce... Nie je to – svojím spôsobom – počiatok kontemplácie, zreteľný prejav dôvernej odovzdanosti? Čo si pri stretnutí vravia tí, ktorí sa majú radi? Ako sa správajú? Odovzdávajú sa, celou svojou bytosťou, so všetkým, čo majú, osobe, ktorú milujú.

Najskôr začneme jednou strelnou modlitbou, potom pridáme ďalšiu a ďalšiu... až sa nám bude naša vrúcnosť zdať nedostačujúca, pretože slová už nestačia... a nastane

dôverné prebývanie v Božej
prítomnosti, neprestajné a
neunavujúce nazeranie na Boha.
Žijeme potom ako zajatci, ako
uväznení. A zatiaľ čo sa aj napriek
naším chybám a nedostatkom
snažíme čo najdokonalejšie
vykonávať povinnosti svojho stavu a
povolania, duša túži po tom, aby sa
oslobodila. Je priťahovaná k Bohu
ako železo k magnetu; začíname
milovať Ježiša oveľa účinnejšie, so
sladkým úžasom. (Boží priatelia,
295-296)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/dailytext/modlitba-musi-zapustat-
korene-v-dusi/](https://opusdei.org/sk-sk/dailytext/modlitba-musi-zapustat-korene-v-dusi/) (01.03.2026)